

Co dáš Ježíši k dispozici?

Hošťálková 15. 5. 2016

Písně: 161, 639, pěvecký sbor, 675, 537, 685 (k V.P.: 399, 397, 404)

Čtení Písma: Sk.apoštolů 2, 1 - 7. 37 - 39; ev. Janovo 6, 1 - 15

Text kázání: ev. Janovo 6, 8 - 9

Milí konfirmandé, bratři a sestry,

dnes slavíme Svatodušní svátky a zároveň je tento den pro nás konfirmační slavností. Pět mladých se rozhodlo, že projdou konfirmační přípravou a v tento konfirmační den nám, jako svému společenství víry, dosvědčí svou víru v Pána Ježíše Krista a přihlásí se tím také ke svému křtu, který jim byl udělen v nemluvněcím věku. Věříme, že to bylo nejen jejich osobní rozhodnutí, nebo rozhodnutí jejich rodičů, ale že to byl sám Duch svatý, který je na tuto cestu přivedl a dál je po ní chce vést. Vždyť nakonec, jak říká apoštol: **„nikdo nemůže říci Pán Ježíš, pouze v Duchu svatém”** (1Kor 12,3). Takže Duch svatý, který byl do středu církve seslán padesát dnů po vzkříšení Ježíše Krista, aby vše obnovil, oživil, pročistil, aby nám připomínal slova a činy našeho Pána, jedná v církvi i mezi námi až podnes. Nic nemá zůstat při starém, jeho mocí smí být vše proměňováno. Tam, kam přichází Kristus v Duchu svatém, tam se dějí nové věci.

Chceme v tomto smyslu chvíli společně přemýšlet nad tím naším dnešním známým příběhem o nasycení pěti tisíců. Ať je povzbuzením konfirmandům i nám ostatním. Můžeme mu rozumět tak, že se jeho smysl a zvěst nevyčerpává jen na rovině jedné veliké, masivní události. To znamená, že výrazy **hlad** a **touha, potřeba dostat najíst**, mají svou velikou významovou šíři. I z Bible známe použití slova „hlad“ v jiném smyslu než jen ve smyslu prázdného žaludku.

Můžeme si vzpomenout třeba na naléhavé slovo nejstaršího starozákonního proroka Amose. Prorokoval za vlády izraelského krále Jeroboáma II. v 8. století před Kristem. Vláda Jeroboáмова byla spojena s těžkým nacionalismem, to znamená s velikým, přehnaným zdůrazňováním vlastního národa, vlastní rasy. Samo jméno, které si král zvolil, ten přehnaný nacionalismus jen zdůrazňoval. Jméno Jeroboám znamená: **„Ať národ vzkvétá!”** A vzkvétal. - Především hospodářsky. Právě tento rozkvět se stal měřítkem rozkvětu. To, co tam slyšíme, je nám nějak povědomé, jako by se to neodehrávalo jen v tom dávném 8. století před Kristem. A do toho přijde Amos s proroctvím od Boha: **„Hle, přicházejí dny, praví Panovník Hospodin, kdy na zemi pošlu hlad - ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, ale po slyšení Hospodinových slov. Od moře k moři se budou plahočit a od severu bloudit na východ, aby hledali slovo Hospodinovo, ale nenajdou. V ten den budou tou žízni omdlávat krásné panny i mladíci”** (Am 8,12).

Hladu a žízni v tomto smyslu, jakožto pocitu prázdnoty a zoufalému hledání životní kotvy, jistě dobře rozumíme i my, ve vším zaopatřené, ano, přejezené Evropě na začátku 21. století...

Kolem Pána Ježíše je na pět tisíc lidí. Vlastně ještě asi mnohem víc, protože jak jsme slyšeli, pět tisíc tam mělo být jen mužů. Blíží se večer, všem hladem kručí v žaludku. Učedníci by už nejrady poslali ten hladový zástup pryč. Ale Ježíš jim řekne: **„Dejte jim najíst vy“**. Dost

nečitlivé od Ježíše. Bylo by tak krásné po pěkně prožitém odpoledni - kdy všichni se zatajeným dechem poslouchali, co Ježíš říká - důležité se před zástupy procházet a všem tak dávat najevo: „*K tomu, který Vás tak oslovil, k tomu patříme především my. Jsme jeho učedníci. Jenom si nás všichni dobře povšimněte...*“

Ale Ježíš to tak nevidí. Těm, co k němu patří především a nejvíc, řekne: „*Co jim dáme k jídlu?*“ Učedníci jsou najednou bezradní. V této chvíli se najednou stává problémem, že my k němu patříme především a nejvíc. „*Ono se tím pádem po nás také něco chce, a nebude to vůbec snadné naplnit!*“ Splnit tento Ježíšův požadavek vlastně ani není v možnostech samotných učedníků. Takže nakonec se všeho ujme zase On sám. V tom je velká pomoc a úleva i pro nás. I my můžeme s jeho láskou takto počítat. V naší bezradnosti a bezmocnosti, tehdy, když víme, co máme jako křesťané udělat a zároveň víme, jak na to nemáme, jak je to nad naše možnosti, je Boží moc v Kristu a Duchu svatém, kterého mezi nás seslal jako „*Přímluvce*“ a *Pomocníka*“, při nás, aby se i při nás, v poslání, které máme, děly věci, které přesahují běžné možnosti a odhady i matematiku tohoto světa. Ježíš vezme pět ječných chlebů, dvě ryby, poděkuje Otci, a pak láme, dává učedníkům a ti rozdávají těm tisícům kolem. A nakonec ještě zbyde dvanáct plných košů nalámaných zbytků chleba. Toho, co Ježíš nabízí a dává, není jen tak tak. Ty zbylé a posbírané kousky chleba zvou ještě další, aby přišli také, aby si také vzali.

Ale je tu ještě jedna velmi důležitá otázka: „*Kde vlastně Ježíš, těch pět ječných chlebů a dvě ryby, ze kterých nalámal jídla pro tisíce, vzal?*“ Tato otázka, tato skutečnost, je v celém příběhu opravdu velmi důležitá. Pán Ježíš si těch pět chlebů a dvě ryby nevyprosíl z nebe, neřekl: „*Otče, posli mi, prosím, alespoň trochu jídla, já se to tady pokusím rozmnožit, aby se zástup nasytil a ti moji učedníci z toho neměli těžkou hlavu a měli to také bez práce.*“

Ne. Pán Ježíš připravil jídla pro pět tisíc z toho, co byl ochoten a co měl odvahu dát k dispozici jakýsi chlapec, možná právě takový, jako je Pavlík nebo Radek, Ivoš nebo Filip, nebo dcerka Zuzanka... Ten chlapec byl v tom pětitisícovém shromáždění také a přinesl si z domu něco „*pro strýčka Příhodu*“, svačinu, tak akorát pro sebe. Bylo toho směšně a žalostně málo: pět ječných palestinských placiček a dvě odrostlejší sardinky. A právě tu se udála - za toho předpokladu toto svoje dát Ježíši k dispozici pro druhé - právě tu se stala velká věc. Matematika tohoto světa i Filipovy pohotovové propočty, že by pro tolik lidí nestačilo chleba ani za 200 denárů, byly na toto všechno krátké. Na základě toho mála - svého mála, které určitě samo o sobě nemohlo stačit, ale které jakýsi chlapec předal Pánu Ježíši do rukou, se udál zázrak nasycení pěti tisíců.

Co z tohoto příběhu pro nás vyplývá? Určitě v něm smíme zaslechnout povzbudivou výzvu a třeba i velmi konkrétní otázku: „*Co, člověče, dáš ze svého mála - ve svém mládí nebo stáří, ve svém zdraví nebo nemoci, ve své genialitě nebo nešikovnosti - co dáš, z toho, co máš, Pánu Ježíši k dispozici?*“ Tam, kde mu „*to své*“ - to co máme - k dispozici nabídneme, tam s tím On naloží ku prospěchu našemu i všech. Tam se pak stane také to, že se budou dít věci, se kterými bychom nepočítali a budeme nad nimi stát v údivu i vděčném děkování. Budeme se ptát: „**Co to má znamenat?**“ a zaslechneme také odpověď: „**Děje se to, co bylo řečeno ústy proroka: Stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi... a každý, kdo vzývá jméno Páně bude zachráněn**“. Tam také budeme mít „*mnohé společné, svorně budeme pobývat v chrámu, o vše se budeme dělit s radostí a upřímným srdcem, budeme také chválit Boha a proto budeme všemu lidu milí*“. A pak také zakusíme něco z toho, co se po seslání Ducha svatého dělo v první církvi: „**Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolal ke spáse**“.

Amen.